

ПСА́ЛЬМА 103 (СІV)

Бл҃гословї, д҃шє моє, Гд҃а!
Гд҃и Бж҃є мої, возвелїчнлє єєнє слѡ.

Благослови, душе моя,
Господа одного!
Боже мій, нема ні в ко́го
величчя тако́го!

Ти вбрання од нас приймаєш —
визнання і славу,
Ти красу Свою являєш
і дївну поста́ву.

Мов у рїзи, облачився
Ти у сяйво свїтле,
Ти напну́в висо́ко не́бо,
мов шатро́ блакїтне.

Ти Свої черто́ги го́рні
во́дами вкриваєш,
кладєш хма́ри, мов сходїнки,
крила́то ступаєш.

Свої д҃ухи направляєш —
вісники летючі,

**Свої слуги поси́лаєш —
плóмені палю́чі.**

**Ти поста́вив зе́млю тве́рдо —
не впаде́ повіки;
океа́н на ній, як óдіж,
а на го́рах — ріки.**

**Рече́ш грізне Тво́є сло́во —
і во́ди несуться,
грома́вий Твій го́лос чу́ють —
од стра́ху трясу́ться.**

**Вгору́йдучо підня́лися,
плóсінню¹ вляглі́ся:
Ти для них призна́чив місце,
куди́ простягті́ся.**

**Положи́в Ти для них ме́жі,
не мину́ть які́ї
і не ве́рнуться покрити́
тере́ни земні́ї.**

---

¹ Плóсінь — площі́на, рівні́на.

Ти доли́нам дав пото́ки,
в го́рах во́ди ллю́ться:
спра́гу зві́рів угаму́ють,
она́гри¹ нап'ю́ться.

Понад во́дами і пти́цям
хо́роше живе́ться:
з-по́між круч, де мо́стять ку́бла,
їхній крик несе́ться.

Ти з висо́т Свої́х небесних
го́ри напува́єш,
дівних діл Твої́х плода́ми
зе́млю насища́єш.

Ти рости́ш траву́ для скóту,
пашню́² в службу лю́дям,
да насущний хлі́б для себе
од землі здобу́дем.

І вино́ у чолові́ка
се́рце звеселя́є,

---

¹ **О**на́гри — ди́кі осли́.

² **П**ашня́ — зерно́, збіжжя́.

благово́нна́я оли́ва
лице́ умаща́є.

За той хліб, що чоловіку
се́рце укріпля́є,
Тобі ра́тай¹ святоблiво
подя́ку склада́є.

Насища́ються дере́ва,
лива́нськії ке́дри,
що наса́джені Тобо́ю,
Го́споди Всеще́дрый.

Гнізда в'є там вся́ка пти́ця,
там лелéк осéля.
Схов для ла́ней — верхогі́р'я,
для зайці́в же — скéля.

Сотвори́в Ти місяць сві́тлий
до́би визнача́ти;
со́нце в не́бі собі зна́є,
ко́ли вже сіда́ти.

---

¹ Ра́тай — хліборóб, рiльник, ора́ч.

Простяга́єш тьму́ по не́бу,
і ніч наступа́є;
тоді́ всякий звір дібро́вний
на лóви руша́є.

Левчуки́ рича́ть, для се́бе
здóбичи шука́ють,
ї́жі, Го́споди, у Те́бе
і вони́ проха́ють.

Зійде со́нце — звір тіка́є,
у лі́гво ложі́ться,
чолові́к на сво́є діло
йде весь день труді́ться.

Які дивні́ Твої́, Бо́же,
діла́ незчислі́мі!
Всі премúдро сотворі́в Ти,
земля́ повна́ німи.

Ось — вели́кий óбшир мо́ря,
там га́ду без лі́ку:
вся́ку ма́є твар живóтну,
малу́ і вели́ку.

Кораблі пливуть далéко
по мóрю усьóму;
там киті́, що сотворі́в Ти
грати́ся у ньóму.

Кóжня жива́ істо́та
Твогó світотвóру
жде від Те́бе, аби́ дав їй
кóрму в свою́ по́ру.

Ти даéш їм — здобува́ють,
ру́ку отверза́єш —
насища́ються всі́ блага́м,
всі́х удовольня́єш.

А лице́ Твоé одвэ́рнеш —
óстрахом пройма́уться;
дух з них візьмеш — пощеза́ють,
на прах розпада́уться.

Ти пошлеш їм Свогó Ду́ха, —
созда́уться зно́ву,
і лице́ землі́ від Те́бе
одэ́ржить відно́ву.

Нехай буде слава Твоя,
Господи, повіки!
Господь Бог возрадується
з діл Своїх великих.

Гляне Він на Свою землю —
вона затрясється;
задимують круті гори,
як до них діткнеться.

Буду у житті хвалити
Господа щоміті,
псалми Божі співати,
поки я на світі!

Нехай буде моя мова
мілою для Нього,
щоб радів я із прихилля
Господа Святого!

Нехай зникнуть переступці
всі з лиця земного,
щоб із тих, хто коїть злочин,
не було нікого!

**Благослові, душе моя,
Господа одного!
Боже мій, нема ні в кого
величчя такого!**

**Слава Отцю, і Сіну, і Святому Духу, і
ніні, і повсякчас, і на віки вічні. Амінь.**

Алилуя, алилуя, слава Тобі, Боже. (3)